

Nr 1

Utlåtande i anledning av väckt motion om ett särskilt resningsinstitut för omprövning av avdömda mål.

I motionen nr 161 i första kammaren av herr *Persson, Karl*, hemställes, att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära »utredning och förslag om ett särskilt resningsinstitut för begärd omprövning av förut avdömda mål».

Motionen har hänvisats till första lagutskottet. Enligt överenskommelse mellan konstitutionsutskottet och första lagutskottet har motionen hänskjutits till sammansatt konstitutions- och första lagutskott.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Gällande rätt

I § 19 regeringsformen stadgas bl. a., att det tillkommer högsta domstolen att avgöra »ansökningar, att Konungen må bryta dom åter, som vunnit laga kraft» (resningsansökningar), dock att regeringsrätten har att avgöra sådana ansökningar i mål av beskaffenhet att kunna tillhöra dess eller kammarrättens slutliga prövning. — Regeringsrätten såsom resningsorgan behandlas icke i motionen. — Av § 22 regeringsformen framgår, att högsta domstolen vid behandling av resningsansökningar regelmässigt skall bestå av minst fem och högst sju justitieråd (motsvarande en avdelning av domstolen). Jämlikt 7 § lagen den 20 december 1946 om högsta domstolens sammansättning och tjänstgöring må, då avdelning av högsta domstolen behandlar ansökan om resning i något av högsta domstolen avgjort mål eller ärende, ledamot, som deltagit i det tidigare avgörandet, ej tjänstgöra på avdelningen, om domfört antal ledamöter ändå är att tillgå inom domstolen.

Bestämmelser om förutsättningarna för resning och behandlingen av resningsansökningar finnas i de tio första paragraferna i 58 kap. rättegångsbalken. Enligt 1 § nämnda kapitel må i *tvistemål resning till förmån för någon av parterna* beviljas 1. om ledamot av rätten eller där anställd tjänsteman eller ombud eller ställföreträdare med avseende å målet gjort sig skyldig till brottsligt förfarande eller 2. om skriftlig handling, som åberopats till bevis, varit falsk, eller om part, som hörts under sanningsförsäkran, eller vittne, sakkunnig eller tolk avgivit falsk utsaga, dock endast under förutsättning att det brottsliga förfarandet respektive hand-

lingen eller utsagan kan antagas ha inverkat på målets utgång. Resning i tvistemål kan därjämte jämlikt ifrågavarande paragraf beviljas 3. om omständighet eller bevis, som ej tidigare förebragts, åberopas och dess förebringande sannolikt skulle ha lett till annan utgång samt under förutsättning tillika att parten gör sannolikt, att han icke vid den rätt, som meddelat domen, eller genom fullföljd från denna kunnat åberopa omständigheten eller beviset eller han eljest haft giltig ursäkt att ej göra detta. Slutligen må resning i tvistemål beviljas 4. om rättstillämpning, som ligger till grund för domen, uppenbart strider mot lag.

Jämlikt 2 § må *resning i brottmål till förmån för den tilltalade* beviljas 1. om ledamot av rätten eller där anställd tjänsteman, åklagaren eller ombud, ställföreträdare eller försvarare med avseende å målet gjort sig skyldig till brottsligt förfarande eller 2. om skriftlig handling, som åberopats till bevis, varit falsk eller om vittne, sakkunnig eller tolk avgivit falsk utsaga, dock endast under förutsättning att det brottsliga förfarandet respektive handlingen eller utsagan kan antagas ha inverkat på målets utgång. Därjämte må jämlikt samma paragraf resning i brottmål till förmån för den tilltalade beviljas 3. om omständighet eller bevis, som ej tidigare förebragts, åberopas och dess förebringande sannolikt skulle ha lett till att den tilltalade frikänts eller brottet hänförts under mildare straffbestämmelse än den som tillämpats eller ock med hänsyn till vad sålunda åberopas och i övrigt förekommer synnerliga skäl äro, att frågan, huruvida den tilltalade förövat det brott, för vilket han dömts, prövas ånyo, eller 4. om rättstillämpning, som ligger till grund för domen, uppenbart strider mot lag.

I 3 § behandlas förutsättningarna för *resning i brottmål till men för den tilltalade*. Resning må beviljas 1. om sådant förhållande, som avses i 2 § under 1. eller 2., förelegat och detta kan antagas ha medverkat till att den tilltalade frikänts eller brottet hänförts under väsentligt mildare straffbestämmelse än den som bort tillämpas eller 2. om å brottet kan följa straffarbete samt omständighet eller bevis, som ej tidigare förebragts, åberopas och dess förebringande sannolikt skulle ha lett till att den tilltalade dömts för brottet eller detta hänförts under väsentligt strängare straffbestämmelse än den som tillämpats samt under förutsättning tillika att parten gör sannolikt, att han icke vid den rätt, som meddelat domen, eller genom fullföljd från denna kunnat åberopa omständigheten eller beviset eller han eljest haft giltig ursäkt att ej göra detta.

Ansökan om resning skall göras skriftligen hos högsta domstolen. Sådan ansökan i tvistemål på grund av annat förhållande än att rättstillämpning, som ligger till grund för domen, uppenbart strider mot lag och ansökan i brottmål till men för den tilltalade skall göras inom ett år efter det att sökanden erhöll kännedom om det förhållande, varå ansökan grundas, dock att, därest annans brottsliga gärning åberopas som grund för ansökan, nämnda tid må räknas från det dom däröver vann laga kraft. Resning i

tvistemål på grund av att rättstillämpning, som ligger till grund för domen, förmenas uppenbart strida mot lag skall sökas inom sex månader efter det att domen vann laga kraft (4 §). I 5 § finnas bestämmelser om, vilka uppgifter resningsansökan skall innehålla. 6 § innehåller stadganden om förberedande åtgärder med resningsansökan. Jämlikt 7 § skall högsta domstolen, om resning beviljas, förordna, att målet skall ånyo upptagas av den rätt, som sist dömt i målet, dock att högsta domstolen äger att, då resning beviljas i tvistemål eller i brottmål till den tilltalades förmån och saken finnes uppenbar, omedelbart ändra domen. Paragrafen innehåller vidare stadganden om påföljd för parts utevaro vid den förnyade förhandlingen i målet. I 8 § finnas bestämmelser angående rättegångskostnadsfrågor vid resning. 9 och 10 §§ slutligen innehålla vissa stadganden för vilka redogörelse i detta sammanhang icke torde erfordras.

Historik

Genom ovan nämnda stadganden om resning i rättegångsbalken, som trädde i kraft den 1 januari 1948, upphävdes den dessförinnan gällande lagen den 22 juni 1939 om särskilda rättsmedel. Denna lags bestämmelser upptogos emellertid väsentligen oförändrade i 58 kap. rättegångsbalken. Före 1939 års lag funnos bestämmelser om resning i 31 kap. gamla rättegångsbalken. Enligt kapitlets första paragraf hade »allenast Konungen» rätt att »bryta dom åter, som vunnit laga kraft». Detta stadgande korresponderade med bestämmelsen i § 18 regeringsformen, att högsta domstolen skulle avgöra resningsansökningar utom i vissa fall, varom här icke är fråga. Högsta domstolens behörighet att avgöra förevarande resningsansökningar fanns angiven i § 18 redan i regeringsformens ursprungliga lydelse. Genom grundlagsändring 1949 överflyttades stadgandet därom till § 19. — Vad angår förutsättningarna för resning enligt gamla rättegångsbalken så voro dessa mera begränsade än vad numera är fallet. I 31 kap. 3 § angavs såsom resningsgrund, att någon funnit nya skäl och menade att dom, som vunnit laga kraft, därmed kunde hävas. Uttrycket »skäl» hade i praxis uppfattats såsom åsyftande faktiska omständigheter eller bevis av betydelse i målet. Fordran på att skälet skulle vara nytt innebar, att det icke återopats i målet samt att det icke varit känt för sökanden, när målet handlades, eller att han då icke insett eller bort inse dess betydelse för avgörandet. Den omständigheten att en rättsgrund återopades, som icke tidigare anförts i målet, ansågs icke kunna utgöra anledning till resning. Oriktig lagtolkning eller rättstillämpning torde icke i något fall ha ansetts såsom resningsskäl.

I frågan om vilken myndighet som borde tilläggas behörighet att pröva ansökningar om resning anförde processkommissionen i sitt år 1926 avgivna betänkande angående rättegångsväsendets ombild-

ning (ett av förarbetena till nya rättegångsbalken) i huvudsak följande: Rätten att besluta huruvida resning finge äga rum vore allestädes överlämnad åt domstol. Enligt vissa länders lagar beviljades resning av högsta instansen, medan andra läte resningsfrågor avgöras av den domstol, mot vilkens dom resning söktes, eller ock av den domstol som i första instans prövat målet. Kommissionen hade haft under övervägande att föreslå, att den domstol som senast dömt i målet borde vara behörig myndighet i fråga om resning. Härför talade att, därest fråga om resning väcktes inom en ej alltför lång tid efter målets handläggning, domstolens ledamöter kunde äga en på egen erfarenhet grundad kännedom om målet, som en högre instans ej besutte. Värdet av denna synpunkt borde dock ej skattas alltför högt, enär ej sällan en relativt lång tid kunde förflyta mellan domen och resningsfrågans prövning. Den i svensk rätt gällande regeln, att rätten att avgöra resningsfrågor tillkomme högsta domstolen, vilade säkerligen på insikten om angelägenheten av att den laga kraft vunna domen hölles vid makt. I särskilt hög grad gjorde sig vid resningsinstitutets handhavande betydelsen av en enhetlig rättstillämpning gällande. Ur denna synpunkt måste företräde givas åt den nuvarande anordningen med högsta domstolen såsom behörig myndighet för prövning av resningsfrågor.

I en av tillkallade sakkunniga (professorn Å. Hassler och advokaten G. Stjernstedt) utarbetad promemoria den 19 december 1935 föreslogs ett tillägg till resningsstadgandet i 31 kap. 3 § rättegångsbalken, innebärande skyldighet för justiekanslern, justitieombudsmannen eller militieombudsmannen att i vissa fall på begäran av för brott sakkädd person göra ansökan om resning till dennes förmån, varefter Konungen, när skäl därtill vore, ägde återbryta domen. Beträffande spørsmålet om vilken myndighet som borde pröva sådan ansökan anförde de sakkunniga, att det icke syntes föreligga anledning att tillägga annan myndighet än högsta domstolen befogenhet att besluta om återbrytande i de särskilda fall, då sådant skulle förekomma på annan grund än gällande lagstiftning stadgade. Tvärtom torde icke hos någon annan vare sig judiciell eller administrativ myndighet kunna antagas föreligga de förutsättningar för ett vidsynt och samvetsgrant bedömande av frågor rörande extraordinärt återbrytande, vilka förefunnes hos högsta domstolen. Det skulle näppeligen heller vara möjligt att skapa en särskild, utanför den nuvarande organisationen stående instans, som kunde anses mera kvalificerad därtill. Inrättandet av en dylik instans skulle för övrigt icke vara utan betänkligheter med hänsyn till den verkan detta kunde få på domstolarnas ställning i den allmänna opinionen. Den misstanke som på vissa håll yppats, att högsta domstolen skulle vara mindre benägen att bevilja återbrytande för att icke rubba auktoriteten hos dess egna och möjligen också andra instansers avgöranden, torde sakna berättigande. Om högsta domstolen dittills

måhända synts en eller annan kritiker följa en alltför restriktiv praxis i fråga om att bevilja återbrytande, hade detta utan tvivel berott på att högsta domstolen icke med stöd av gällande lag kunnat gå längre. Anledning torde ej finnas att antaga annat än att högsta domstolen, därest möjligheten att bevilja återbrytande vidgades, komme att utnyttja denna möjlighet i den utsträckning lagstiftaren avsett. — Promemorian överlämnades till processlagberedningen.

Vid 1935 års riksdag framställde herr Lundstedt en interpellation till chefen för justitiedepartementet, varvid han med åberopande av visst angivet rättsfall bl. a. frågade, om regeringen hade möjlighet att genom tillsättande av en undersökningskommission eller på annat sätt giva upprättelse åt en oskyldigt dömd, samt ifrågasatte, om icke utöver resningsinstitutet ett »extraordinärt remedium» borde finnas till skydd för den enskilde mot sådana domar som den berörda. — Interpellationen besvarades icke.

I motion (II: 98) av herr Lundstedt vid 1937 års riksdag föreslogs dels viss utvidgning av möjligheterna att erhålla resning och dels inrättande av en särskild nämnd för att granska resningsansökningar. I sistnämnda hänseende framhöll motionären, att det för allmänheten framstode såsom en betänkelig brist, att högsta domstolen, vars dom vanligen avsåges med en resningsansökan, skulle ha att avgöra, om den eventuellt felat i sin rättsskipning. Motionären förklarade sig dock icke vilja föreslå, att en särskild instans skulle avgöra resningsfrågorna. Ur alla synpunkter lämpligt vore emellertid — enligt motionären — att skapa ett förberedande resningsorgan, som i viss mån skulle bli en motvikt mot högsta domstolen och som genom att instämna i en resningsansökan skulle giva denna särskild tyngd. Nämnda organ borde lämpligen bestå av fem av Konungen för viss tid utanför den egentliga ämbetsmannavärlden utsedda personer, exempelvis tre jurister och två lekmän. Juristerna borde hämtas från de juridiska fakulteterna och advokatsamfundet. Professor, som vore ledamot av nämnden, skulle företräda privaträtt, straffrätt eller processrätt. I fall då det sålunda sammansatta organet funne skäligt, skulle det ha att till högsta domstolen ingå med ansökan om resning. Sådan ansökan skulle högsta domstolen icke utan synnerliga skäl äga avslå. Högsta domstolen skulle därjämte äga att på eget initiativ förordna om resning. — Första lagutskottet hemställde i sitt av riksdagen godkända utlåtande (nr 9), att motionen icke måtte föranleda till någon riksdagen åtgärd, enär 1935 års förslag vore för yttrande överlämnat till processlagberedningen, som hade att i samband med den allmänna rättegångsreformen överväga frågan om resningsinstitutets utformning. Herr Lundstedt reserverade sig mot utskottets beslut.

Vid samma års riksdag interPELLERADES chefen för justitiedepartementet av herr Nyblom, som bl. a. frågade, om spörsmålet om en ändring av resningsinstitutets utformning borde uppskjutas tills processlagberedningens

förslag i ämnet föreläge. Denna fråga besvarades jakande av departementschefen, som framhöll, att nämnda förslag vore att förvänta under loppet av nästföljande år.

I processlagberedningens år 1938 framlagda förslag till rättegångsbalk (SOU 1938: 43 och 44) förordades, att prövningen av resningsansökningar alltjämt skulle handhas av högsta domstolen. En överflyttning av denna prövning å annat organ, eventuellt Kungl. Maj:t i statsrådet eller särskild institution, ansåg processlagberedningen icke stå i överensstämmelse med de konstitutionella grunder, å vilka vårt rättsväsen vilade. Det nu sagda fann processlagberedningen äga tillämpning även å det förberedande resningsorgan, som förordats i motionen i ämnet till 1937 års riksdag. Mot vad i motionen uttalats om att ett sådant organ skulle innefatta en motvikt mot högsta domstolen framhöll processlagberedningen, att i själva verket därigenom skulle komma att skapas en instans över högsta domstolen.

För 1939 års riksdag framlades proposition (nr 307) med bl. a. förslag till lag om särskilda rättsmedel och till lag om ändring i lagen angående Kungl. Maj:ts högsta domstols tjänstgöring på avdelningar. I propositionen framhöll departementschefen, att de då gällande reglerna om resning vore så knapphändiga och delvis även oklara att det vore nödvändigt att snarast komplettera dem utan att avvakta den tidpunkt, då en helt ny rättegångsordning kunde träda i kraft. — Förutsättningarna för resning voro i lagförslaget utformade så, att de väsentligen oförändrade sedermera kunde överflyttas till 58 kap. (nya) rättegångsbalken samt voro utarbetade på grundval av processlagberedningens förslag. — Beträffande frågan om vem det skulle tillkomma att medgiva resning hänvisade departementschefen bl. a. till vad processlagberedningen anfört samt påpekade vidare, att det skulle erfordras grundlagsändring för att ändra då gällande bestämmelser i detta hänseende, något som vore olämpligt, då den ifrågasatta reformen av resningsinstitutet vore avsedd såsom en provisorisk reglering i avbidan på en allmän rättegångsreform. Departementschefen förordade dock, att den då gällande lagen angående högsta domstolens tjänstgöring på avdelningar ändrades i så måtto att bestämmelse infördes om att, vid behandling av resningsansökan, avseende av högsta domstolen meddelad dom, de ledamöter, som deltagit i det tidigare avgörandet, ej finge deltaga i resningsfrågans prövning, om domfört antal ledamöter ändå vore att tillgå. Första lagutskottet fann (utl. nr 46) viss, i detta sammanhang betydelselös ändring böra vidtagas i de framlagda lagförslagen men biträdde i övrigt dessa. Vid utlåtandet fanns fogat bl. a. särskilt yttrande av herrarna Branting och Lundstedt, vilka anförde: »Vi skulle, om förslag därom förelagat, hava givit vår anslutning till en sådan konstruktion av resningsinstitutet, att ansökning om resning skall prövas av en instans, som till sin sammansättning icke är identisk myndighet

med högsta domstolen. Som bekant har en sådan anordning nyligen införts i Danmark.¹ Då emellertid något förslag av sådan art icke föreligger och det nu framlagda förslaget enligt vår mening medför värdefulla förbättringar, hava vi velat tillstyrka bifall härtill utan att dock därmed vilja hava sagt, att den föreslagna konstruktionen innefattar den bästa lösningen.» — Riksdagen godkände utskottsutlåtandet, och ifrågakarande bestämmelser trädde i kraft den 1 januari 1940, sedan Kungl. Maj:t godtagit riksdagens ändringsförslag. Den nyssnämnda bestämmelsen i lagen angående högsta domstolens tjänstgöring överflyttades sedermera till den tidigare omnämnda 7 § i nu gällande lag i ämnet.

Vid 1947 års riksdag interPELLERADE herr Lundstedt ånyo chefen för justitiedepartementet, varvid han erinrade om sin motion vid 1937 års riksdag angående ett förberedande resningsorgan samt frågade, om departementschefen icke ansåge, att ett sådant borde inrättas eller om icke i vart fall högsta domstolen vid beslut i resningsfrågor borde ha tillgång till efter ingående prövning avgivna omdömen av personer, som icke vore av staten anställda i rättsskipningens tjänst. Departementschefen ställde sig »åtminstone för närvarande» avvisande till en reform av resningsinstitutet samt framhöll att, medan antalet avgjorda resningsansökningar under de sju sista åren innan 1939 års resningslag trädde i kraft sammanlagt varit ungefär detsamma som under motsvarande tid därefter, antalet beviljade resningsansökningar under den senare perioden ökat med nära 50 % samt att antalet resningsansökningar i brottmål under samma tid stigit med ungefär 50 % och antalet bifallsbeslut i sådana mål ökat med 275 %.

Vid 1954 års riksdag interPELLERADE herr Sten statsministern och frågade därvid, om utgången i vissa resningsfall föranlett denne att »överväga något initiativ till att söka lösa frågan om ur rättsvårdens och rätts säkerhetens synpunkt betryggande regler om resning». Interpellanten hävdade, att gällande rätts bestämmelser om förutsättningarna för att erhålla resning icke vore tillfredsställande samt framkastade tanken, att »några lekmän av oomstridd rättrådighet» borde ha säte i det organ, som skulle avgöra resningsansökningar. — Statsministern påpekade i sitt svar, att de år 1939 införda reglerna — upptagna i huvudsak oförändrade i nya rättegångsbalken — inneburit en icke obetydlig utvidgning av möjligheterna att erhålla resning samt att ett av interpellanten åberopat resningsfall avgjorts, innan 1939 års bestämmelser om resning införts, varför nämnda fall icke kunde tillmätas någon betydelse i ifrågakarande sammanhang. För att belysa verkningarna av de 1939 införda nya bestämmelserna om

¹ Enligt nu gällande dansk rätt avgöras ansökningar om resning i brottmål av en myndighet bestående av tre domare, en från varje instans, en advokat och en jurist med särskild vetenskaplig utbildning. Ingen lekman deltar således i avgörandena. Det förtjänar framhållas, att enligt dansk rätt fullföljd av talan i brottmål till högsta instans icke är tillåten i samma utsträckning som enligt svensk rätt.

resning lämnade statsministern därjämte vissa statistiska uppgifter, avseende dels sjuårsperioden närmast före 1939 års resningslag och dels därpå följande två sjuårsperioder (1933—1939, 1940—1946, 1947—1953). Statsministern upplyste därvid, att — under det att antalet avgjorda resningsansökningar i tvistemål varit ungefär detsamma för envar av perioderna eller omkring 250 — antalet sådana ansökningar i brottmål ökat från omkring 90 under första perioden till ungefär 180 under envar av de båda senare perioderna samt att antalet bifallna ansökningar i brottmål ökat i förhållande till antalet avgjorda ansökningar i sådana mål. Sålunda hade under första perioden ungefär $\frac{1}{12}$ av de avgjorda ansökningarna bifallits, under det att motsvarande siffra för andra perioden vore något mer än $\frac{1}{6}$ och för tredje perioden mellan $\frac{1}{4}$ och $\frac{1}{3}$. Statsministern förklarade, att det givetvis icke vore möjligt att ur dessa uppgifter utläsa om gällande resningsbestämmelser hade en lämplig utformning, men att det mot bakgrunden av uppgifterna måste visas föreligga ett klart behov av ändring för att en prövning av gällande stadganden i ämnet skulle anses motiverad.

Utskottet

I den nu till behandling föreliggande motionen föreslås, att i prövningen av resningsansökningar skulle deltaga en ledamot av högsta domstolen, som icke dömt i målet, någon eller några »akademiska jurister» och — till ett antal av minst hälften av de beslutande personerna — lekmän, vilka skulle representera fackkunskap på olika områden och kunna inkallas till tjänstgöring alltefter respektive måls beskaffenhet. — Med anledning därav må till en början anmärkas, att — såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen — de år 1939 införda reglerna inneburo en icke obetydlig utvidgning av möjligheterna att erhålla resning. I interpellationssvaren vid 1947 och 1954 års riksdagar av chefen för justitiedepartementet respektive statsministern har framhållits, att de ändrade resningsbestämmelserna även medfört en ökning såväl av antalet resningsansökningar som av antalet bifallsbeslut. — Resning i brottmål till förmån för den tilltalade söktes under ettvar av åren 1950—1954 i 26, 21, 27, 24 respektive 30 fall. Av dessa ansökningar biföllos 3, 5, 13, 9 respektive 13. Resning i brottmål till men för den tilltalade söktes under samma tid i sammanlagt 9 fall. Av nämnda ansökningar biföllos 2. I tvistemål söktes under ifrågavarande år resning i 46, 26, 31, 30 respektive 41 fall. Antalet bifallsbeslut var 3, 3, 5, 3 respektive 2.

Det fordras uppenbarligen starka skäl för att en överflyttning av beslutanderätten beträffande resningsansökningar från högsta domstolen till annat organ skall ifrågakomma. Sådana skäl ha enligt utskottets mening icke förebragts i ifrågavarande motion. Det av motionären föreslagna resningsorganets sammansättning giver dessutom anledning till vissa sär-

skilda betänkligheter. I detta hänseende må erinras om att de mål, som avses med en resningsansökan, ej sällan torde vara av så omfattande och invecklad natur att det måste erbjuda svårigheter för en person utan juridisk skolning att bilda sig en allsidig uppfattning av problemen. Vidare förtjänar understrykas, att det vore en synnerligen ömtålig uppgift att bestämma vilka lekmän, som skulle inkallas till tjänstgöring vid prövning av olika resningsansökningar. Slutligen må framhållas, att risk utan tvivel föreligger för att den enhetlighet i rättstillämpningen, som redan av processkommissionen i dess ovan nämnda betänkande angavs vara av särskilt stor betydelse i resningsärenden, skulle komma att minska, därest det organ, som hade att avgöra resningsansökningar, i stor utsträckning bestode av lekmän, och dessa därtill icke vore desamma från gång till gång.

Under hänvisning till det ovan anförda får utskottet avstyrka en utredning i motionens syfte. Utskottet hemställer alltså,

att förevarande motion, I: 161, icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 24 mars 1955

På sammansatt konstitutions- och första lagutskotts vägnar:

OLOV RYLANDER

Närvarande:

från konstitutionsutskottet: herrar Hällgren, Damström, Herlitz, Englund, Norén, fru Wallin och herr Andersson i Brämhult; samt
från första lagutskottet: herrar Rylander, Lodenius, fru Sjöström-Bengtsson, fru Gärde Widemar, herr Lindgren, fröken Öberg, herrar Skoglund i Umeå och Fröding.